

Sygn. akt II AKa 55/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Danuta Matuszewska (spr.)

Sędziowie: SSA Dorota Wróblewska

SSO del. Rafał Rys

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. U. S.

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2016 r.

sprawy

A. J. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 258 § 1 k.k.; art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.; art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

A. K. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 258 § 1 k.k.; art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.; art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 marca 2015 r., sygn. akt **IV K 21/09**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego A. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 900 zł (dziewięćset złotych), od oskarżonego A. K. kwotę 580 zł (pięćset osiemdziesiąt złotych) tytułem opłat za II instancję i obciąża oskarżonych wydatkami postępowania odwoławczego w częściach równych.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku, wyrokiem z dnia 16 marca 2015r., sygn. akt IV K 21/09:

I. ustalając, że oskarżeni A. J., L. D., E. M., P. S. i A. K. dopuścili się popełnienia czynu zarzucanego im w pkt I aktu oskarżenia, który przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zakwalifikował z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 01. 05. 2004 r. , na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. wobec przedawnienia karalności, umorzył postępowanie;

II. ustalając, że oskarżeni A. J., L. D., P. S. dopuścili się popełnienia czynu zarzucanego im w pkt II aktu oskarżenia, który przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zakwalifikował z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 01. 05. 2004 r. , na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. wobec przedawnienia karalności, umorzył postępowanie;

III. oskarżonych A. J., L. D., E. M., P. S. i A. K. uznał za winnych tego, że w okresie od marca 2001 roku do kwietnia 2001 roku w G., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, po uprzednim sześciokrotnym włamaniu do rurociągu paliwowego przy ul. (...) poprzez nawiercenie jego ścianek i wbijanie w to miejsce tak zwanej sztycy, dokonali kradzieży produktów ropopochodnych w ilości 72.000 litrów o wartości 160.560 złotych na szkodę (...) S.A., dokonując przy tym kradzieży energii elektrycznej o wartości 27,87 złotych, w ten sposób, że podłączyli się do linii sieci napowietrznej z pominięciem urządzenia pomiarowego na szkodę (...) S.A. w G., jednocześnie powodując straty powstałe w wyniku uszkodzenia rurociągu w wysokości 23.099,16 złotych na szkodę (...) S.A., czyn ten kwalifikował z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 r. wymierzył każdemu oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

IV. oskarżonych A. J., L. D. i P. S. uznał za winnych tego, że w okresie od czerwca 2001 roku do stycznia 2002 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, piętnastokrotnie włamali się do rurociągu paliwowego przy ul. (...) poprzez nawiercenie jego ścianek i wbiecie w to miejsce tak zwanej sztycy, dokonując kradzieży produktów ropopochodnych w ilości 627.000 litrów o wartości 1.134.870 złotych na szkodę (...) S.A., czym jednocześnie spowodowali straty w wyniku uszkodzenia rurociągu w wysokości 57.747,90 złotych na szkodę (...) S.A. dokonując przy tym kradzieży energii elektrycznej o wartości 47,36 złotych, w ten sposób, że podłączyli się do linii sieci napowietrznej z pominięciem urządzenia pomiarowego na szkodę (...) S.A. w G., czyn ten zakwalifikował z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 r. wymierzył każdemu oskarżonemu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

V. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył oskarżonym A. J., L. D. i P. S. wymierzone w punktach III i IV wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i jednostkowe kary grzywny i orzekł kary łączne po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności i łączne kary grzywny 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) zł;

VI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 punkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych w punkcie V łącznych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonym L. D. i P. S. na okres próby 4 (czterech) lat;

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 punkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych w pkt III kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonym E. M. i A. K. na okres próby 3 (trzech) lat;

VIII. oskarżonego A. K. uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt II i IV aktu oskarżenia;

IX. na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. umorzył postępowanie wobec oskarżonego E. M. w zakresie czynów zarzucanych mu w pkt II i IV aktu oskarżenia;

X. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie V wyroku łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu A. J. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 07. 08. 2008 r. do 15. 04. 2009 r.

XI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie V wyroku łącznej kary grzywny zaliczył oskarżonemu L. D. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 29. 04. 2008 r. do 16. 06. 2008 r.;

XII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych w punkcie III kar grzywny zaliczył oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

• E. M. od 17. 04. 2008 r. do 28. 04. 2008 r.

• A. K. dzień 02. 10. 2008 r.

XIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych A. J., L. D. i P. S. obowiązek częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami przypisanymi punktach III i IV wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. w G. kwot po 10.000 (dziesięć tysięcy) zł;

XIV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych E. M. i A. K. obowiązek częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie III wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. w G. kwot po 2.000 (dwa tysiące) zł.;

XV. na podstawie art. 1, art. 2 ust. 1 punkt 3 i 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 poz. 223) i art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat od oskarżonych:

• A. J., L. D., P. S. kwoty po 900 zł

• E. M. A. K. kwoty po 580 zł

oraz obciążył oskarżonych pozostałymi kosztami procesu, za wyjątkiem kosztów w części uniewinniającej i umarzającej postępowanie, którymi obciążył Skarb Państwa.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła obrońca oskarżonego A. K. zarzucając:

błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na treść wyroku, polegające na nieprawidłowym przyjęciu przez Sąd 1 instancji, że:

1. oskarżony dokonywał czynów zabronionych objętych aktem oskarżenia w okresie od marca 2001 roku do kwietnia 2001 roku;

2. oskarżony dokonywał kradzieży substancji ropopochodnych z rurociągu należącego do (...) S. A. wspólnie i porozumieniu z innymi osobami;

3. oskarżony wraz z innymi osobami dokonywał przepompowywania paliwa z rurociągów do beczek umieszczonych na samochodach ciężarowych.

Na mocy art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzuciła Sądowi 1 instancji obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu:

1) art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i oparcie ustaleń faktycznych w zasadniczej części na zeznaniach jednego świadka;

2) art. 171 § 7 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych o zeznania złożone przez K. B. w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi.

Nienależnie od powyższego, w przypadku uznania ustaleń faktycznych w tym zakresie za prawidłowe choćby w części, na mocy art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzuciła Sądowi I instancji obrazę przepisów prawa materialnego, polegającą na naruszeniu:

1) art. 279 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie pomimo braku wypełnienia przez oskarżonego ustawowych znamion przestępstwa kradzieży z włamaniem;

ewentualnie,

2) 288 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie pomimo braku możliwości przyjęcia kumulatywnej kwalifikacji prawnej.

Na zasadzie art 427 § 3 kpk skarżąca wniosła o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka P. K., (...) H. na okoliczność okresu w jakim oskarżony zamieszkiwał we Francji

Stawiając powyższe zarzuty obrońca A. K. wniosła o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie,

przy uwzględnieniu zarzutu naruszenia prawa materialnego- o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. z uwagi na przedawnienie karalności przestępstw wskazanych w pkt III wyroku.

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, wniosła o zwolnienie oskarżonego w całości od kosztów postępowania sądowego.

Powyższe orzeczenie zaskarżył w całości obrońca oskarżonego A. J. zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k, art. 201 k.p.k., art. 167 § 1 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku; w szczególności zaś:

- art. 7 k.p.k., poprzez złamanie zasady swobodnej oceny dowodów, czego przejawem było oparcie ustaleń faktycznych na niekonsekwentnych od początku postępowania i niespójnych wyjaśnieniach i zeznaniach K. B.;

- art. 201 k.p.k. w związku z art. 167 § I k.p.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r., poprzez zaniechanie zasięgnięcia uzupełniającej opinii biegłego z zakresu psychologii klinicznej W. C. na okoliczność wiarygodności K. B. w postępowaniu przygotowawczym, w świetle przedstawienia przez oskarżonego A. K. dowodów na to, że w okresie od czerwca 2001 r. do stycznia 2002r. przebywał we Francji

- art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.. poprzez niedostateczne przedstawienie zgromadzonych w sprawie dowodów i brak dokonania ich oceny, w szczególności dowodów w postaci wyjaśnień K. B., odebranych na początkowym etapie postępowania przygotowawczego zaprotokołowanych w sierpniu i wrześniu 2004r. w zestawieniu z wyjaśnieniami z lutego 2005 i kolejnych;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że w okresie od marca do kwietnia 2001 r. oraz od czerwca 2001 r. do stycznia 2002r. oskarżony należał do zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu kradzieże z włamaniem do rurociągów przesyłających produkty ropopochodne i w okresie od marca do kwietnia 2001 r. oraz od czerwca 2001 r. do stycznia 2002r. dokonał kradzieży z włamaniem produktów ropopochodnych oraz energii elektrycznej.

ewentualnie

3) rażąco niewspółmierność kary łącznej wymierzonej oskarżonemu w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności.

Wskazując na powyższe uchybienia, obrońca A. J. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych A. J. i A. K. nie zasługiwały na uwzględnienie.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone zostało przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sposób wyczerpujący i wszechstronny. W oparciu o wyniki tego postępowania Sąd I instancji dokonał zasadnych ustaleń stanu faktycznego, doszedł do prawidłowych wniosków w kwestii winy oskarżonych, kwalifikacji prawnej przypisanych im czynów i wymiaru kar. Uzasadnienie zapadłego orzeczenia w pełni odpowiada wymogom o jakich mowa w art. 424 §1 k.p.k.-

wskazano w nim jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, szczegółowo wyjaśniono podstawę prawną orzeczenia. Apelacje obrońców nie zawierają takich argumentów, które byłyby w stanie podważyć zgodności ocen Sądu I instancji z zasadami logicznego rozumowania i stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi tego Sądu.

Prawo swobodnej oceny dowodów należy do najistotniejszych prerogatyw Sądu orzekającego. Kierując się tym prawem sąd może jako wiarygodne ocenić niektóre z przeprowadzonych dowodów, a odmówić takiej wiary innym, byleby swoje stanowisko jasno i przekonująco uargumentował w uzasadnieniu wyroku. Takiemu zadaniu Sąd I instancji całkowicie sprostał. Odmawiając wiary wyjaśnieniom oskarżonych, którzy przeczyliby aby dokonywali wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami włamań do rurociągu paliwowego i kradzieży produktów ropopochodnych w G., przy ul. (...) I instancji nie uczynił tego bezkrytycznie, ale po dokonaniu wnikliwej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie.

Nie przekroczył Sąd I instancji zasad swobodnej oceny dowodów i nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując, że na terenie dzielnicy G.- S., w latach 2001- 2002 działało kilka grup przestępczych, które dokonywały włamań do rurociągów i kradzieży paliwa na szkodę (...) S.A. Bezbłędne są ustalenia Sądu orzekającego, że jedną z takich grup kierował P. O. ps. (...), którego zastępcą był T. D. ps. (...), w skład której wchodził między innymi A. J. ps. (...) i bracia A. i R. K. ps. (...) oraz, że pomiędzy kwietniem a czerwcem 2001 r. doszło do podziału tej grupy i powstania grupy T. D., w skład której wszedł między innymi A. J.. Wniesione apelacje nie dostarczyły także argumentów, które byłyby w stanie podważyć ustaleń Sądu orzekającego odnoszących się do przestępczej aktywności oskarżonych A. J. i A. K. we wskazanych grupach.

Kluczowym dowodem przekonującym Sąd I instancji o sprawstwie A. J. i A. K. były wyjaśnienia K. B. składane w toku postępowania przygotowawczego.

Nie jest zadaniem Sądu odwoławczego ponowna ocena zgromadzonych dowodów, a kontrola, czy w procesie takim Sąd I instancji postępował w zgodzie z regułami procedury karnej. Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się w tym zakresie żadnych uchybień ze strony Sądu I instancji. Relacje K. B. poddane zostały szczegółowej analizie przez Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (str. 30-35), krytyczną ich ocenę Sąd odwoławczy całkowicie aprobuje. W pełni uprawnione jest stanowisko Sądu Okręgowego, że nie zasługują na wiarę zeznania K. B. z rozprawy, kiedy przecząc udziałowi oskarżonych w kradzieżach paliwa utrzymywał, że jego wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego zostały wymuszone przez przesłuchujących go funkcjonariuszy, przez których był instruowany co do treści wyjaśnień, opisywane zaś poszczególne przestępstwa w rzeczywistości dokonane były przez grupę (...) (A. B.).

Bezzasadny jest zarzut, zawarty w apelacji obrońcy A. K., obraży art. 171§7 k.p.k.

Słusznie podkreśla Sąd I instancji, że twierdzeniom K. B. o wywieraniu na nim presji przez przesłuchujących funkcjonariuszy, przeczą chociażby zapisy audiowizualne przesłuchań tego świadka, oraz zapis wizji lokalnej z dnia 8 lutego 2005 r.

Opinia biegłego psychologa W. C. (k.5479-5484,5489v-5490), w obecności którego przesłuchiwany był na rozprawie K. B., tylko utwierdza przekonanie, że Sąd I instancji trafnie ocenił jako niewiarygodne zeznania świadka z postępowania sądowego. Biegły psycholog podkreślił między innymi, że w trakcie wizji lokalnej świadek udzielał spontanicznych i rozbudowanych wypowiedzi, nic nie wskazywało, aby ktoś wpływał na ich treść.

Z pewnością nie uchybił Sąd I instancji treści art. 201 k.p.k. w zw. z art. 167§1 k.p.k. co miałyby się wyrażać, zdaniem obrońcy oskarżonego A. J., w braku zasięgnięcia uzupełniającej opinii biegłego W. C. na okoliczność wiarygodności K. B. w postępowaniu przygotowawczym, w świetle przedstawienia przez oskarżonego A. K. dowodów na to, że w okresie od czerwca 2001 r. do stycznia 2002 r. przebywał we Francji.

Podkreślić trzeba, że to sąd orzekający dokonuje oceny wiarygodności zeznań świadka, a nie biegły. Opinia biegłego psychologa służy sądowi jako pomoc w ocenie tej wiarygodności, jednak oceny tej nie może zastępować. Nie sposób dopatrywać się niepełności opinii biegłego psychologa w tym, że nie został zapoznany z dokumentami przedstawionymi przez A. K., dotyczącymi jego pobytu we Francji od czerwca 2001 r. do stycznia 2002 r.- dokumenty te, jak każdy inny dowód podlegały ocenie Sądu a nie biegłego.

Nie sposób też zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy A. J., że opinia W. C. jest niepełna z tej przyczyny, że biegły nie otrzymał polecenia wyjaśnienia w opinii kwestii ewolucji wyjaśnień K. B. w postępowaniu przygotowawczym. Także i ta kwestia należy do kompetencji Sądu orzekającego, a nie biegłego.

Nie jest też tak, że Sąd I instancji nie wskazał przyczyn zmiany postawy K. B. na rozprawie, w porównaniu z prezentowaną w postępowaniu odwoławczym. Mając na względzie także wnioski opinii biegłego psychologa, Sąd I instancji przyjął (str. 34-35 uzasadnienia), że K. B. kierowała obawa przed odwetem ze strony osób, które obciążała swoimi wyjaśnieniami.

Sąd odwoławczy nie dostrzega potrzeby ustosunkowania się do uwag obrońcy A. J., zawierających krytykę opinii biegłych psychologów B. K. i E. W. występujących w sprawie II K 1303/05 przed Sądem Rejonowym Gdańsk- Południe w Gdańsku. Nie są to bowiem opinie, z których dowód przeprowadzony był w przedmiotowej sprawie.

Oczywiste jest, że składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, K. B. liczył na skorzystanie z nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego art. 60§3 k.k.

Gołosłowne są jednak zawarte w obydwu skargach sugestie, że chcąc uzyskać taką korzyść, mógł nieprawdziwie pomawiać inne osoby o takie zachowania, jakich w rzeczywistości nie podejmowały.

Wyjaśnienia składane przez K. B. w postępowaniu przygotowawczym zawierały różny poziom szczegółowości, wbrew jednak wywodom apelacji obrońcy A. J., nie sposób uznać ich z tej przyczyny za niejasne czy niekonsekwentne.

W bardzo wybiórczy sposób przytacza skarżący wyjaśnienia K. B.. Nie jest tak, jak podnosi obrońca w apelacji, że w wyjaśnieniach z 04.08.2004 r. K. B. wskazuje, że w skład grupy (...) wchodziły tylko osoby o pseudonimach (...), (...), oraz (...). K. B. mówi też o braciach ps, (...) (A. K. i R. K.), (...) (L. D.), (...) (P. S.), opisuje jak wyglądało „zalewanie”, określa miejsce gdzie się to odbywało- w lesie w okolicy leśniczówki, podaje, że jeździli dwadzieścia razy w tygodniu, potem rzadziej, było to od czerwca 2001 do grudnia 2001r., wskazuje, że w wakacje 2001 r. (...) przekazał mu pieniądze na zakup samochodu marki L., który zarejestrował na siebie. K. B. wyjaśnił także, że zawoził paliwo do N., określił jakie ilości mieściły się na samochody (k. 14-16). Z kolei odwołując się do wyjaśnień K. B. z 27.08.2004 r. i podkreślając, że podczas tego przesłuchania K. B. nie ujawnił innych osób objętych niniejszą sprawą ponad wskazane w dniu 04.08.2004 r. (co wyżej zauważono, już 04.08.2004 r. K. B. wymienił wiele osób, których dotyczy przedmiotowa sprawa), skarżący zdaje się nie dostrzegać tego fragmentu wypowiedzi K. B., w której opisując zdarzenie, kiedy prowadził samochód ciężarowy marki S. podał, że na miejscu odwiertu byli „(...), (...), (...) i inni” (k.38).

W istocie, 14.01.2005 r. sporządzony został plan śledztwa przez funkcjonariusza CBS, jednak nie jest tak, że to dopiero po tej dacie zostały złożone przez K. B. wyjaśnienia obciążające oskarżonych A. J. i A. K. (oraz inne osoby uczestniczące w kradzieżach paliwa).

Odebranie dalszych wyjaśnień od K. B. miało na celu uściślenie jego pierwotnych informacji.

Oceniając jako wiarygodne co do zasady wyjaśnienia K. B. z postępowania przygotowawczego, trafnie Sąd I instancji przyjął okres działania grupy P. O. (którego zastępcą był T. D.) na marzec-kwiecień 2001 r., grupy zaś T. D. na okres czerwiec 2001 r.- styczeń 2002 r. Granice czasowe K. B. odnosił bowiem do zakupów samochodów ciężarowych marki J. i L.- jak wykazał materiał dowodowy (w tym informacje uzyskane z Urzędu Miejskiego w G.)- J. został zakupiony

14.03.2001 r., L. 30.04.2001 r. (po zakupie tego ostatniego samochodu, do czerwca 2001 r. nastąpiła przerwa w działaniach grupy).

Zaakceptować należało stanowisko Sądu I instancji, że bez żadnych mogących się pojawiać wątpliwości, A. K. można przypisać tylko pierwszy, z zarzucanych aktem oskarżenia, etap przestępczej działalności, to jest okres marzec-kwiecień 2001 r.

Także w części odnoszącej się do A. K. Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny relacji K. B., przyjmując jego wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego jako podstawę dokonanych ustaleń faktycznych.

Z opinii biegłego psychologa W. C. wynika, że K. B. funkcjonuje na poziomie normy intelektualnej, nie można jednak też zgodzić się z obrońcą oskarżonego A. K., że relacje świadka mogłyby wskazywać, że wykazuje się ponadprzeciętną pamięcią. Skład grup dokonujących kradzieży paliwa był stały, powtarzający się był również mechanizm popełnianych przestępstw. Ilość samochodów wykorzystywanych do kradzieży nie była tak duża, aby ich zapamiętanie przez K. B. mogło budzić zdziwienie tym bardziej, że o zakup dwóch pojazdów- J. i L. świadek sam został poproszony przez T. D.. Podobnie rzecz się ma z ilością skradzionego paliwa- przepompowywane było do beczek o określonej, stałej pojemności. Skoro K. B. wielokrotnie brał udział w kradzieżach, to nie dziwi, że orientował się co do roli odgrywanej przez poszczególnych sprawców mimo, że sam był kierowcą.

Oczywiście nie ma racji obrońca A. K., że świadkowi mylili się dwaj bracia- A. i R. K.. W rzeczywistości, jak wynika z relacji K. B., mylił braci T. D. (k.1612 t.IX, k.2078 t.XI) , nie miał wątpliwości co do rozpoznania braci K. jako uczestniczących w kradzieżach i ich roli w tym procederze (k.58).

Sąd I instancji wykazał daleko idącą ostrożność uznając, że nie można wykluczyć, iż w okresie od czerwca 2001 r. do stycznia 2002 r. A. K. nie brał udziału w dokonywanych przestępstwach.

Słusznie podkreśla Sąd I instancji, że ani wyjaśnienia A. K., ani przedłożone przez niego dokumenty nie wykazały stałego, nieprzerwanego pobytu oskarżonego we Francji. Sąd odwoławczy uznał, że złożony przez obrońcę wniosek dowodowy o przesłuchanie w charakterze świadka P. K. zmierza w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania. Nic nie stało na przeszkodzie do złożenia takiego wniosku przed Sądem I instancji, skoro A. K. znał adres świadka. Co przy tym istotne, z wyjaśnień A. K. z rozprawy 27.01.2014 r. wynikało, że w latach 2001-2003 r. pracował we Francji nielegalnie, jak nie było pracy, to przyjeżdżał do Polski (k. 5627v- 5628 t. XXVI).

Sąd I instancji uniewinnił A. K. od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach II i IV aktu oskarżenia uznając, że przedłożone przez oskarżonego dokumenty uprawdopodobniają jego pobyt w tym czasie we Francji.

Nie jest tak, że uniewinnienie A. K. od czynów, które miałyby być dokonane w okresie od czerwca 2001 r. do stycznia 2002 r. winno skutkować taką samą decyzją odnośnie czynów z punktów I i III aktu oskarżenia. Z pewnością jedna operacja finansowa- wypłata z bankomatu 19.03.2001 r. nie jest okolicznością uprawdopodobniającą, że A. K. w okresie marzec- kwiecień 2001 r. nieprzerwanie przebywał we Francji, co uniemożliwiałoby mu dokonywanie włamań do rurociągu i kradzieży paliwa w G.. Pamiętać trzeba, że oskarżenie dotyczy tylko sześciu takich zdarzeń w tym czasie. Wyjaśnienia natomiast K. B. bezsprzecznie wskazują, że A. K. brał udział w kradzieżach paliwa- jego rola, tak jak R. K. polegała na przepompowywaniu paliwa z rurociągów do beczek umieszczonych na samochodach ciężarowych (k.15,38,59,105-107 v,150).

Obrońca A. K. przytacza niewątpliwie trafne poglądy prezentowane w orzecznictwie sądowym, co do kryteriów jakimi kierować się należy przy ocenie dowodu z pomówienia. Miał je na względzie także Sąd Okręgowy w Gdańsku.

Czego obydwaj skarżący zdają się nie dostrzegać, wyjaśnienia K. B. z postępowania przygotowawczego znajdują potwierdzenie w relacjach J. Ś. i R. Ż. (poprzednio Z. S.). Ani obrońca A. J., ani obrońca A. K. w złożonych apelacjach nie zawarli żadnych argumentów, które zmierzałyby do poddania w wątpliwość trafność oceny wiarygodności

wyjaśnień i zeznań składanych przez tych świadków, dokonanej przez Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (str. 30-33).

J. Ś. zeznając 27.09.2005 r. (k.2126 t.XI) stwierdził, że zna dwóch braci o pseudonimie (...) - A. i R., którzy byli w grupie (...) i zajmowali się kradzieżą paliw. Podobnie J. Ś. wyjaśniał 09.09.2005 r., kiedy rozpoznał A. K. na okazanej tablicy poglądowej (k.2199-2200 t.XI).

Do trafnych uwag Sądu I instancji jak chodzi o ocenę wyjaśnień K. B. dodać tylko można, że nie jest tak, że K. B. w postępowaniu przygotowawczym opisując przestępczą działalność mówił tylko o grupie (...) czy (...). Odnosił się także do grupy (...), tym bardziej zatem nie są wiarygodne jego twierdzenie z rozprawy, że funkcjonariusze CBŚ kazali mu przypisywać zachowania grupy (...) innym grupom.

Przy prawidłowych ustaleniach faktycznych, właściwie Sąd I instancji zakwalifikował zachowania oskarżonych jako wyczerpujące znamiona przestępstw z art. 279§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zb. z art. 278§1 i 5 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

Nie ma racji obrońca A. K. zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego- art. 279§1 k.k. poprzez jego zastosowanie pomimo braku wypełnienia przez oskarżonego ustawowych znamion przestępstwa kradzieży z włamaniem, czy też art. 288§1 k.k. poprzez jego zastosowanie pomimo braku możliwości przyjęcia kumulatywnej kwalifikacji.

Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska obrońcy A. K., że rurociąg jako urządzenie wyłącznie przesyłowe, nie stanowił zabezpieczenia płynącego w nim paliwa. Trafne są rozważania prawne zawarte w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (str. 51-52). Aby dokonać przepompowania paliwa sprawcy dokonywali wbicia tak zwanej sztycy, przełamywali zatem, co słusznie podkreśla Sąd I instancji, zamknięty dostęp do przedmiotu kradzieży. Kradzież paliwa bez naruszenia fizycznej struktury rurociągu nie byłaby możliwa, stąd też trafnie Sąd I instancji przypisał oskarżonym dokonanie kradzieży z włamaniem.

Czego skarżący nie kwestionują, efektem kradzieży z włamaniem dokonanych w marcu i kwietniu 2001 r. były uszkodzenia rurociągu powodujące szkodę w wysokości 23.099,16 zł, kradzieże z włamaniem dokonane od czerwca 2001 r. do stycznia 2002 r. spowodowały szkodę w wysokości 57.747,90 zł. Kwoty te wprawdzie nie przewyższają wartości skradzionego paliwa, ale są na tyle znaczące, że uzasadniają przyjęcie w kumulatywnej kwalifikacji także przepisu art. 288§1 k.k. dla oddania pełnej oceny kryminalno-prawnej czynów.

Żadna z wniesionych apelacji nie zawiera takich argumentów, które byłyby w stanie podważyć trafność stanowiska Sądu I instancji (str.48-49), że oskarżeni swoim zachowaniem wypełnili znamiona przestępstw z art. 258§1 k.k. , to jest że brali udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw. Oczywiście przy tym trafnie Sąd I instancji, wobec przedawnienia karalności, umorzył postępowanie co do przestępstwa z art. 258§1 k.k. zarzucanego obydwu oskarżonym w punkcie I aktu oskarżenia, oskarżonemu A. J. nadto w punkcie II aktu oskarżenia .

Wymierzonych oskarżonym A. J. i A. K. kar nie można ocenić jako nadmiernie surowych. Są to kary sprawiedliwe, należycie uwzględniające występujące po stronie oskarżonych okoliczności tak obciążające jak i łagodzące. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd I instancji należycie rozważył wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi wskaźnikami wymiaru kary.

Za czyn przypisany oskarżonym w punkcie III wyroku orzeczono kary pozbawienia wolności w najniższym ustawowym wymiarze. Kara wymierzona A. J. za drugi z przypisanych czynów zbliżona jest do dolnego ustawowego zagrożenia. Z pewnością także kary grzywny nie mogą zostać uznane za nadmiernie surowe, jeśli się zważy wartość przedmiotu popełnionych przez oskarżonych przestępstw. Kary łączne- 2 lat pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł wymierzone A. J. należycie uwzględniają związki przedmiotowo-podmiotowe zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami.

Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji, że A. J. nie jest sprawcą zasługującym na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności. Stosownie do treści art. 53§2

k.k. wymierzając karę sąd winien uwzględnić między innymi zachowanie się sprawcy po popełnieniu przestępstwa. Słusznie podkreśla Sąd I instancji, że skoro A. J. w trakcie toczącego się postępowania popełnił w 2009 r. ciąg dwóch przestępstw z art. 286§1 k.k., za co skazany został na karę 2 lat pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk- Północ w Gdańsku z 04.05.2012 r., to nie można uznać, że czyny jakich dopuścił się w niniejszej sprawie miały charakter incydentalny w jego życiu i cele stawiane karze zostaną spełnione po myśli art. 69§1 k.k., mimo jej niewykonania.

W tym stanie rzeczy, zaskarżony wyrok jako w pełni trafny utrzymano w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. art.627, 633, 634 i 636§1 k.p.k., art. 2 ust.1 pkt 3 i 4, art. 3 ust.1, art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm .).